

YLÄNURKKA

Sakari Kuikka

KYMMEN SAMMAT 9/11/2010

Talvisodan ihme

Lueskelen parhaillaan Maisa Huuhkan kirjaa luovan asiantuntijaorganisaation johtamisesta. Oman tutkimusryhmän ongelmat tuntuvat kovin tutuilta. Miten tukea motivaatiota, miten asettaa haasteita, miten varmistaa että kaikki oppivat toisiltaan ja pysyvät silti omilla aivoillaan ajattelevina yksilöinä.

Raa'an reunaehdon prosessille antaa nykyisen tiedemaailman rahoitus. On koko ajan juostava henki kurssissa rahoittajien asettamassa kisassa, jotta voisi pysyä edes paikallaan.

Professorin työaika kuluu kuittirumba, sillä siihen ei haluaisi altistaa niitä, joiden pitää vielä pystyä luovuuteen. Laitos ei pysty antamaan sihteeripalveluita, sillä ylimääräiset rahat valuvat aina jonnekin. Sitä jokin ei kukaan oikein tiedä, sillä yliopiston siirtyminen uusiin rahoitusjärjestelmiin sotki talouden seurannan maksimaalisesti. En edes tiedä, kuinka kauan oman ryhmäni nykyiset rahat riittävät, ja kuka maksaa laskun jos teen liian nopeasti liian pitkän työ sopimuksen varmistakseni sen etteivät taidot katoa maailmalle.

Toistaiseksi eurot puuttuvat, mutta jos rahoitus jatkuu, niin mallin seuraavan version avulla voi pohtia, kannattaisiko luotsaustoiminnan lisäämisestä maksaa ennemmin kuin jälleen uudesta torjunta-alkuksesta.

MILLÄ PIDÄT sitten yllä oppimista, ja johdat toisistaan poikkeavia persoonia ja taitokombinaatioita niin, että jotain kalastajille ja Suomenlahden luonnolle merkityksellistä tapahtuu? Tiedettä on kivaa ja innostavaa tehdä, mutta tutkijan olisi nähtävä myös, että tietoja käytetään johonkin. Jos kukaan ei reagoi tietoon, siitä ei kannattanut alun perin maksakaan, sillä ongelmanratkaisuun pyrkivä tiede hakee tutkimuskohteensa ja lähestymistapansa miettimällä ensin, mitä kannattaisi tutkia jotta päätöksenteko tehostuisi ja veden laadulla olisi edes mahdollisuus parantua.

Olemme siis henkisesti sidottuja yhteiskunnan kykyyn reagoida ja antaa palautetta siitä mitä saamme aikaiseksi. Jokainen pieni palaute päättäjiltä tuntuu mukavalta, hiukan niin kuin äidin kehaisu kun matikasta tuli kymppi.

VIIKON PÄÄSTÄ laitamme kritiikille alttiiksi SAFGOF-hankkeemme, joka on nuorten tutkijoiden voimin saanut aikaan mallin, jonka avulla voidaan katsoa esimerkiksi, kannattaisiko isompi osa öljyntorjunta-alkuksista sijoittaa vaikka Kotkaan kun riskien alueellisuus huomioidaan.

Toistaiseksi eurot puuttuvat, mutta jos rahoitus jatkuu, niin mallin seuraavan version avulla voi pohtia, kannattaisiko luotsaustoiminnan lisäämisestä maksaa ennemmin kuin jälleen uudesta torjunta-alkuksesta. Torjunta-alus kun on leikkaushoitoa, kun potilas pitäisi pitää hyvässä kunnossa säännöllisen jumpan ja sosiaalisen pääoman avulla, ettei leikkausta tarvittaisi.

Nuoren tutkijan on vaikea päästä kasvokkain päätöksenteosta oikeasti vastuussa olevan henkilön kanssa. Palaute on haettava esimerkiksi kansainvälisistä tiedesymposiumeista. Session puheenjohtajan innostunut hymy on objektiivisinta palautetta mitä löytyy.

Miten ihmeessä otsikon talvisota tähän sitten liittyy? Huuhkan kirjaa lukiessa ja omaa armeijan aikaista kokemusmaailmaa muisteltaessa tulee väistämättä mieleen, että pärjäsimme talvisodassa, koska lammiotkin joutuivat sotahommiin ja kantapäiden kopistajat naurettiin pihalle. Nyt lammiot johtavat nokioita, vaikka sitten kanadan englannilla. Armeija pärjätköön brändilään.

Kirjoittaja on tutkimuskeskus Merikotkassa työskentelevä Helsingin yliopiston kalastusbiologian professori.